

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. ledna 2020 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Slavíka a přísedících Ing. Jiřího Haly a Bc. Evy Ingrid Antl Burianové

takto:

Obžalovaný

Tomáš F., narozený xxx v xxx, okres xxx, Slovenská republika, trvale bytem xxx, v České republice se naposledy zdržoval na adrese xxx, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody,

je vinen, že

dne 31. 3. 2018 v době od 04:12 hod. do 06:17 hod. nejprve v Praze 1, na náměstí Republiky nedaleko OC Palladium zaregistroval kolem něj procházející poškozenou Kláru C., xxx která se vracela z práce, a následně ji pronásledoval ulicí Revoluční až do ulice Lannova, kde ji došel a oslovil ji s nabídkou, aby s ním šla na sklenku, což poškozená odmítla, na což jí řekl, že: „když mu ho vyhoní, tak jí dá tisíc korun“, což rovněž odmítla a pokusila se z místa utéct, avšak obžalovaný jí zachytil a řekl, že: „pokud nebude spolupracovat, tak ji udeřím“, uchoopil ji ze zadu za její bundu a přehodil ji přes nízké hrazení dětského hřiště nacházejícího se v parku před budovou na adrese Lannova 1229/4, Praha 1 - Nové Město, poté co poškozená vstala ze země, vložil jí do kapsy bundy bankovku o nominální hodnotě 1 000 Kč, dále poškozenou odtáhl k nedaleké stavební buňce používané jako kancelář hlídače hřiště, kdy se poškozená z obavy o svůj život již nebránila, následně si obžalovaný stáhl kalhoty do oblasti lýtek, přitom mu z kapes vypadly kovové mince, započal s automasturbací, při které požadoval, aby mu poškozená masírovala penis, a u toho ji osahával pod oděvem na prsou a v oblasti přirození, a poté, co požadoval, aby si poškozená svlékla oblečení, poškozená to ze strachu udělala, stáhla si kalhoty a spodní prádlo, načež se obžalovaný pokusil na poškozené vykonat nechráněnou vaginální soulož v poloze ve stoje ze zadu, kdy se pokusil proniknout penisem do pochvy poškozené, ale z důvodu nedostatečného ztopoření penisu v souloži nepokračoval a opětovně požadoval, aby ho poškozená uspokojovala rukou, což učinila, avšak jeho žádosti, aby ho uspokojovala orálně nevyhověla, při tomto jednání byli vyrušeni mužem, který otevřel dveře budky, a vyzval je, aby

místo opustili, přičemž poškozená ze strachu hlídače nepožádala o pomoc, následně se přesunuli k nedaleké dětské prolézačce označované jako „Rubikova kostka“, kdy poškozená nevyužila příležitosti utéct, neboť měla strach, že ji obžalovaný doběhne a zbije, a poškozená i poté na pokyn obžalovaného tomuto prováděla masturbaci, v závěru obžalovaný sám masturboval až dosáhl erekce a vyvrcholení, ejakuloval na zem, a poté, co poškozená, která se cítila ponížena a měla na obžalovaného vztek, po něm požadovala peníze, které jí slíbil, jí obžalovaný sdělil, že už jí dal dost a z místa odešel, poškozená věc ohlásila na policii, kdy v důsledku jednání obžalovaného došlo u poškozené k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která po delší dobu výrazným způsobem negativně ovlivňuje poškozenou v běžném způsobu života, kdy došlo ke zhoršení kvality jejího života, cítí se odlišná od okolí, straní se společenských akcí, večer po tmě není schopna vyjít z domu, ve vztahu k lidem je výrazně nedůvěřivá, má strach z mužů a není schopna navázat partnerský vztah,

tedy

násilím a pohrůzkou násilí jiného donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem srovnatelným se souloží a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku

a odsuzuje se

za tento zvláště závažný zločin a za sbíhající se pokračující přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, pokračující přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189 podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) roků a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 v právní moci dne 7. 5. 2019 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické v ústavní formě.

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Michala Synková

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené Kláře C., narozené xxx na náhradě nemajetkové újmy částku 200 000 Kč (dvě stě tisíc korun českých).

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Klára C., narozená xxx odkazuje se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Soud dospěl na podkladě hodnocení důkazů, provedených v rámci konaného hlavního líčení, ke skutkovým a právním závěrům tak, jak je vtělil do výrokové části rozsudku. Soud tak má za prokázané, že se obžalovaný dopustil vůči poškozené násilného sexuálně motivovaného jednání, kdy poškozenou náhodně zahlédl dne 31. 3. 2018 v 4:12 hodin v Revoluční ulici, následně ji sledoval do Lannovy ulice, kde ji přibližně v 4:22 hodin oslovil nejprve s návrhem, zda by s ním nezašla na skleničku, a když odmítla, nabídl jí peníze za poskytnutí sexuálních služeb, kdy konkrétně požadoval, aby ho poškozená sexuálně uspokojovala manuální stimulací penisu. Když poškozená na jeho návrh nereagovala a chystala se vzdálit, uchopil ji ze zadu za bundu a přehodil ji přes nízké hrazení přilehlého dětského hřiště a vyhrožoval ji, že ji zbije, pokud nebude dělat, co on bude chtít, přičemž poškozená se již po tomto jednání obžalovaného ze strachu o svůj život a zdraví již nebránila. Následně obžalovaný vložil poškozené do kapsy bundy tisícikorunovou bankovku a odtáhl poškozenou za ruku k blízké stavbě používané jako kancelář hlídače hřiště. Zde si obžalovaný stáhl kalhoty, přičemž mu z kapsy vypadly kovové mince v hodnotě, a započal s automasturbací, kdy zároveň požadoval, aby mu poškozená masírovala penis, a osahával ji pod oblečením na prsou a v oblasti přirození. Poté po poškozené požadoval, aby si stáhla kalhoty a spodní prádlo a otočila se k němu zády a pokusil se na poškozené vykonat nechráněnou vaginální soulož, kdy se mu však z důvodu nedostatečné erekce nepodařilo penisem proniknout do pochvy poškozené. Poté opětovně požadoval, aby ho poškozená uspokojovala rukou, což poškozená učinila. Obžalovaný po poškozené rovněž požadoval, aby ho uspokojovala orálně, což poškozená odmítla a obžalovaný po ní tuto praktiku dále nepožadoval. V průběhu tohoto jednání hlídač dětského hřiště otevřel dveře kanceláře, vystoupil z budovy a vyzval je, aby z hřiště odešli, že tam nemají co pohledávat. Poškozená ze strachu hlídače nepožádala o pomoc. Následně ji obžalovaný odvedl k nedaleké dětské prolézačce označované jako „Rubikova kostka“, kdy obžalovaný šel před poškozenou a ona jej následovala. Poškozená se nepokoušela o útěk, protože se obávala, že nestihne dostatečně rychle přelézt hrazení dětského hřiště, obžalovaný ji dožene a vystupňuje své násilné chování. Zde pak vyhověla požadavku obžalovaného, aby mu stimulovala penis rukou. Obžalovaný poté sám masturboval a ejakuloval na zem a začal z místa odcházet. Poškozená, která se cítila ponížená a měla na obžalovaného vztek, po něm požadovala, aby jí dal peníze, které jí slíbil. Obžalovaný poškozené sdělil, že už jí dal peněz dost a odešel. Poškozená věc během několika minut telefonicky ohlásila na Policii ČR. V důsledku jednání obžalovaného došlo u poškozené k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která po delší dobu výrazným způsobem omezuje poškozenou v běžném způsobu života, cítí se odlišná od okolí, večer po tmě není schopna vyjít z domu, straní se sociálních kontaktů, je výrazně nedůvěřivá klidem, má obavy z mužů a není schopna navázat partnerský vztah.
2. **Obžalovaný Tomáš F.** svou vinu popřel. V rámci svého výslechu v hlavním líčení vypověděl, že se jednalo o domluvený pohlavní styk za úplatu, se kterým poškozená souhlasila. Ke své osobě uvedl, že je svobodný, nemajetný a má jednu dceru ve věku šesti let. Od ledna 2019 je ve výkonu trestu a předtím byl devět měsíců ve vazbě. Když byl na svobodě, živil se jako obsluha vysokozdvížného vozíku, jako horník a pracoval také v restauraci. Jeho příjmy, než byl vzat do vazby, činily přibližně 20 000 Kč čistého. Nepožíval ve vyšší míře alkohol, ale užíval návykové

látky včetně heroinu, pervitinu, kokainu, cracku, marihuany a syntetické marihuany. Na cracku si vybudoval závislost. Odbornou pomoc nikdy nevyhledal. Ve výkonu trestu není zařazen do žádného programu na odvykání, ale již se informoval u sociální pracovnice ve věznici, zda by něco takového nebylo možné. K věci pak vypověděl, že poškozená jím byla po celou dobu jejich setkání utvrzovaná, že dostane jistou finanční částku, na které se dohodli. Po celou dobu se jej dotazovala, zda to s penězi myslí vážně. Na konci došlo ke konfliktu ohledně zaplacení doplatku ve výši 1 000 Kč. Odmítl, že by poškozenou přehodil přes branku na dětské hřiště. Má pocit, že branka byla otevřená, ale to si již nepamatuje. Podotkl, že ze spisu není zřejmé, že by měla něco špinavého, roztrženého či měla nějaké poranění. Potvrdil, že nejprve zval poškozenou na skleničku a poté, co byl odmítnut, začal jí dávat finanční návrhy. Začal na 1 000 Kč a dále částku zvyšoval, až poškozená přistoupila na 3 000 Kč s tím, že jí obžalovaný řekl, že po styku jí dá dalších 1 000 Kč. Poškozená reagovala po celou dobu spontánně a obžalovaného líbala, jen se ho stále ptala, zda na konci dostane své peníze. On jí odpovídal, že to nebude problém. Obžalovaný měl v tu noc u sebe přibližně 20 000 Kč. Poškozená věděla, že má u sebe peníze, protože, když si stahoval kalhoty, vypadly mu z kapsy peníze, mohlo se jednat jen o kovové mince. Poškozená se ho ptala, zda si je nechce vzít nazpět, ale on odpověděl, že je nepotřebuje, že má peněz dost. Nevložil poškozené do kapsy bundy tisícikorunovou bankovku, ale předal jí z ruky do ruky 3 000 Kč, na kterých se dohodli. Poškozená peníze před policií zatajila, vydala pouze 1 000 Kč. Před policií tajila i to, že na obžalovaném na konci jejich setkání požadovala peníze a řekla mu, že pokud jí peníze nedá, zavolá policii. Obžalovaný jí odpověděl, že policii klidně zavolat může, ale ať jí řekne, že je volá kvůli tomu, že nedostala doplatek. K souloži ani pokusu o soulož nedošlo, o čemž svědčí i testy DNA, které se dělaly ze stěrů. Poškozená chtěla pouze „prohloubit“ svá tvrzení. Po styku už poškozené nevěnoval žádnou pozornost a odešel za kamarádkou. K dotazům senátu pak obžalovaný doplnil, že do Prahy přijel za kamarádkou a šli společně na koncert hard punk kapely. Dohromady byl v Praze asi tři dny. Na koncertě vypil dvě až tři piva, žádnou drogu neužil. Tu noc byl ještě v erotickém klubu, kde měl chráněnou soulož a kde jej prostitutka sexuálně uspokojovala rukou. Odtud vyšel ven, a řekl si, že si zajde někam na pivo. Bloudil po Praze a v Revoluční ulici potkal poškozenou. Ta se na obžalovaného usmála, když procházela kolem, a on hledal další prostitutku. Šel proto za ní, a když zabočila do parku, oslovil ji, zda s ním nezajde na skleničku. Poprvé s ní mluvil u brány u parku. Poškozená asi nevnímala, že za ní jde, neotáčela se, šel za ní tak minutu či dvě. Nedobíhal ji, myslí si, že na ni zakřičel, jestli může počkat, že se chce na něco zeptat. Když s ní začal mluvit, stála na jednom místě, až do doby než jí dal zmiňované 3 000 Kč. Ty jí dal ještě mimo hranice areálu toho parku do ruky. Žádným způsobem mu poškozená nedala najevo, že nemá o styk zájem. U budovy hlídače parku měli normální styk, jen ho přerušil hlídač. Poškozená mu pomáhala rukou, chvíli sám masturboval, uspokojovali se vzájemně a poškozená dvakrát vyvrcholila. Potom, co jí vrátný řekl, aby opustili areál, odpověděl mu obžalovaný, že už půjdou. Přesunuli se k „Rubikově kostce“. Tam ho poškozená znovu uspokojovala rukou, on seděl, ona klečela a tam také obžalovaný vyvrcholil. Když se s poškozenou navzájem uspokojovali, vypadala, že se jí líbí. Nedávala najevo, že by o to nestála, jen se ptala, jestli jí doplatí peníze. Nedomlouvali se na tom, co tam bude probíhat, domnívá se, že se pouze vzájemně uspokojovali rukou. Neukazoval poškozené na mobilu žádné fotografie. U kanceláře hlídače strávil s poškozenou tři čtvrtě hodiny či hodinu a stejný čas potom u „Rubikovy kostky“. K dotazům obhájkyně obžalovaný uvedl, že po vyrušení vrátným se k prolézačkám přesunuli tak, že on šel jako první a poškozená šla za ním. Nedíval se, jestli za ním jde, nebo ne. Celou dobu reagovala poškozená spontánně, až na konci se jevila dost našťavaně. Řekla mu, že zavolá na policii, když jí ty peníze nedá. Viděl, že z kapsy vyndala telefon a začala něco vytřukávat, ale už ho to nezajímalo, šel za kamarádkou. Dále doplnil, že jeho vztah k dceři je velmi dobrý, je na ni hodně vázaný. Když byl ve vazbě a na začátku výkonu trestu, chodila ho jeho dcera s bývalou partnerkou navštěvovat. Po přemístění do Oráčova za ním chodit přestaly. Může však třikrát týdně s dcerou hovořit po telefonu. V minulosti se stávalo, že mu bývalá přítelkyně kontakt s dcerou odpírala, což snášel velmi špatně.

3. **Poškozená Klára C.** v rámci své výpovědi v hlavním líčení uvedla, že se vracela z brigády, a když šla parčíkem, všimla si, že jde někdo za ní. Doběhl jí a zeptal se jí, jestli by nezašla na skleničku. Řekla, že ne, ale on na ni dále mluvil. Když se potom pokusila o útěk, chytil ji a přehodil přes takovou zídku. Potom ji odvedl k takové dřevěné budce. Nabídl jí peníze, jestli udělá, co bude chtít. Nesouhlasila s tím, ale vyhrožoval, že ji jinak udeří. Pak si svlékl kalhoty a chtěl, aby ho uspokojovala rukou. Měla strach, že ji zbije nebo jí jinak ublíží, a proto dělala, co chtěl. Po nějaké době vyšel z té dřevěné budky muž a vyhnal je pryč, že co tam dělají. Ona v té době nereagovala, protože měla strach i z něj, přišlo jí divné, že vyšel až po tak dlouhé době, že o nich celou dobu nevěděl. Zvláště když na začátku zakřičela, sice jednou, ale hlasitě. Když znovu zašel dovnitř, pokračovalo uspokojování a po nějaké době ji pachatel odvedl na jiné místo, kde se dělo to samé. Celou dobu souhlasila s tím, co chtěl, protože měla strach. Jak ji přehodil přes tu zídku, poznala, že „je blázen“. K dotazům senátu dále popsala, že na tom druhém místě, kam se přesunuli, byla taková kostka pro děti, která měla i strop, tak poškozená předstírala, že má fobii a nemůže tam vlézt. Pachatel tam vlezl první a ona čekala před tou kostkou. Přemýšlela v tu chvíli o útěku, ale pak si uvědomila, že nemá kudy, že by tu zídku nepřeskočila, že by ji pachatel doběhl. Poté se dělo opět to samé, pachatel klečel u té kostky a poškozená klečela vedle něho. K brigádě, ze které šla, když ji pachatel doběhl, uvedla, že se jednalo o brigádu na šatně. V té době neměla práci, brigáda v klubu byla jednorázová akce, o které se poškozená dozvěděla tak, že na facebooku viděla poprávku. Autobus jí jel až brzy ráno, tak měla spoustu času, moc nespíchala, a proto šla tou cestou, kterou šla. Brigáda byla v klubu, jehož název a ulici si už nepamatuje, bylo to někde v centru. Autobus jí jel z autobusového nádraží na Florenci. Domnívá se, že brigádu skončila přibližně do půlnoci, ale neví to jistě. Než došlo k předmětnému incidentu, pohybovala se po Praze asi dvě hodiny. Nejprve šla do prodejny kebabu, kde si dala pít a přemýšlela, co bude dělat dál. Pachatele zaznamenala poprvé, kdy přešla přechod pro chodce u parčíku, a když šla kousek tím parčíkem, věděla, že jde někdo za ni a viděla, že se stále přibližuje, až ji doběhl. Myslí si, že předtím ho nikde nepotkala. Poté, co odmítla návrh pachatele jít na skleničku, nabídl jí peníze za to, aby „mu ho vyhonila“. Nabízel asi 1 000 Kč. Myslí si, že nabídku pak zvyšoval, na konečnou nabídku si ale nevzpomíná. Na nabídku nereagovala, nekomentovala to. Utéct se jí nepodařilo skoro vůbec, jakmile začala utíkat, chytil ji za bundu a přehodil ji přes tu zídku. V tu chvíli poznala, že nemá smysl se mu bránit. Peníze jí vložil do kapsy bundy, když ji přehodil přes tu zídku. V tu chvíli nevěděla, o jakou částku se jedná. Zídka byla vysoká asi metr. Následkem přehození žádná viditelná poranění neutrpěla. K budově používané jako kancelář hlídače to odtamtud bylo asi dva metry. Pachatel ji tam odvedl tak, že ji chytil za bundu a ona šla s ním. U té budovy ho musela uspokojovat rukou, přitom ona byla spíše zády k budce a on čelem k budce. Oba klečeli a pak se pachatel pokusil o soulož, ale to nešlo, protože neměl erekci. Bylo to v poloze vestoje zezadu. Dále jí u té budky dával ruce na prsa a zasouval jí prsty do vagíny. Výhrůžku, že ji udeří, řekl spíše úplně na začátku, než ji přehodil přes tu zídku. Když vyšel ven hlídač, zarazilo ji to, protože vyšel až po tak dlouhé době. Myslela si, že tam nikdo není, když neslyšel vše, co se předtím dělo, křik. Měla strach i z něho, bála se, že se k pachateli přidá. U té kostky pak znovu došlo k ukájení rukou, kdy i sám pachatel masturboval. Pachatel ejakuloval na konci uvnitř té kostky. Celý incident trval dvě hodiny. Pachatel byl pod vlivem návykových látek, řekl jí, že měl ten večer „perník“. Ohledně verbálního projevu odporu poškozená potvrdila, že křičela pouze u té budky. Poté, co ji pachatel přehodil přes tu zídku, tak měla strach se bránit. U té dřevěné budky jí na mobilu pachatel ukazoval porno dospělých s dětmi. Už si nepamatuje, kolik peněz jí slíbil pachatel „doplatit“, myslí si, že jí to slíbil u té budky, ale není si tím jistá. Potom, co pachatel ejakuloval, se oblékl a poškozená mu řekla, že zavolá policii, pokud jí nedá peníze, co jí slíbil. Sama neví, proč mu to řekla. Za celou dobu dostala takový vztek, že si řekla, že „když je taková hajzl...“. K následkům projednávaného jednání pro ni poškozená uvedla, že tato událost ovlivnila její život tak, že se bojí chodit ven, když se setmí. Celkově se bojí tmy a bojí se být s někým o samotě. Prožívá celkovou nedůvěru k lidem, hlavně k mužům. Docházela k psycholožce, ale přestala tam chodit, protože už si incident nechtěla

vůbec připomínat. Sama sobě vsugerovala, že se to nikdy nestalo. K dotazům státní zástupkyně poškozená uvedla, že pachatel jí dal 1 000 Kč, pokud obžalovaný tvrdí, že se jednalo o 3 000 Kč, pak to není pravda. Předmětnou tisícikorunovou bankovku vydala policii. Sexuální služby za peníze nikdy neposkytovala. V současné době nemá partnera. K dotazu obhájkyň, že v jednom výslechu poškozená uvedla, že peníze jí dal pachatel do kapsy předtím, než ji přehodil přes hrazení, poškozená uvedla, že ne, že to bylo až potom, co ji přehodil. K dalším dotazům obhájkyň pak poškozená vypověděla, že na vložení peněz do své kapsy nereagovala, měla takový strach, že spíš přemýšlela, jak utéci. Poté, co jí pachatel dal peníze do kapsy, už se nijak nebránila, když ji přehodil přes tu zídku. Trvá na tom, že došlo k pokusu o soulož, odmítla antikoncepci, protože ji nepotřebovala. S pachatelem se nelíbali. V elektro bazaru, kde pracovala v době znaleckého zkoumání, již nepracuje, protože majitel obchod zrušil. Momentálně je bez práce. Žádné léky na psychiku nebo na spaní neužívá. K dotazům obžalovaného poškozená popsala, že po přehození přes branku měla zašpiněnou bundu.

4. **Svědék František Š.** ve své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že pracuje jako správce areálu v parku v Lannově ulici. Když slyšel, že se venku někdo hýbe, vyšel ven z kanceláře a upozornil dva mladé lidi, že areál je zavřený a nemají tam co dělat, tak musí odejít. Pán mu řekl, že odcházejí a tímto pro svědka skončilo. Nemůže potvrdit, že se jedná o obžalovaného přítomného hlavnímu líčení. Slečna tam seděla v podřepu opřená o mříž a pán byl za ní, takže neviděl jeho ani slečnu. Takových případů tam mají hodně, lidé přeskočí branku a jsou tam, někteří jsou ochotní odejít a jiní ne a je potřeba volat městskou policii. K dotazům senátu svědek uvedl, že mezi jeho pracovním a toaletami je velká brána, vysoká asi tři metry, která se na noc zavírá. Ty dvě osoby se nacházely asi 2,5 metru od dveří budovy správce, u této velké brány. Potvrdil, že náčrtek místa činu na čl. 59 odpovídá realitě a ukázal na náčrtku, že ty dvě osoby se nacházely mezi správcovským domkem a toaletou. Celkem je v parku osm branek, nejbližší je od budovy správce vzdálená asi třicet metrů, další dvě se nachází asi čtyřicet a padesát metrů od budovy. Živý plot je vysoký okolo dvou metrů, branky asi metr. Kdyby někdo přicházel některou z těch branek na místo mezi budovou správce a WC, tak kdyby šel parkem, tak ho může svědek vidět. Když jde okolo, jsou okna zatažená záclonou a ty se roztahují, až když ráno otvírá park. V noci na obhlídky parku nechodí. Ze své kanceláře v té budově slyší hluk zvenčí, když je to v bezprostřední blízkosti. Tu noc neslyšel žádný křik, vyšel ven, protože tam je brána, která tloukla do kovového rámu. V souvislosti s incidentem byl poprvé kontaktován až po dlouhé době, asi po několika měsících, kdy za ním přišla obhájkyň a ptala se ho, jestli je správce, že došlo k nějakému znásilnění a jestli si na to pamatuje, že bude vyšetřování a soud. Poté byl na podání vysvětlení u policie v Benediktské. Ráno po tom, kdy došlo k projednávanému incidentu, za ním byl policista a pán z kriminálky, kteří ale jen ověřili jeho totožnost. Branky kolem parku se zamykají v zimě o sedmé a v létě o desáté hodině večer. K dotazům státní zástupkyně svědek doplnil, že branky otvírají v zimě v devět hodin a v létě v osm hodin ráno. Den 31. března spadá do zimního režimu. Přes noc tam svědek není, je tam maximálně hodinu před otevřením a hodinu po zavření. Předmětného dne tam byl proto, že se snaží udržovat v kondici a chodí ráno ven běhat a cvičit. Neví, v kolik ten den přišel. Nikoho tam nezaregistroval dříve, než slyšel zabouchat ta velká vrata. K dotazům obhájkyň svědek uvedl, že na něj ty dvě osoby nereagovaly žádným nestandardním způsobem, byly mimořádně slušné. Když je upozornil, že tam nemají co dělat, odešly. Neměl pocit, že by ti lidé byli nějak překvapení. K dotazu obžalovaného pak svědek doplnil, že ženě, která se tam s obžalovaným nacházela, neviděl do tváře, protože byla opřená o tu velkou bránu.
5. **Svědék por. Michal Převorovský** uvedl, že pracuje u policie jako operativce, jako vedoucí stálé výjezdové skupiny. V projednávané věci zasahoval po oznámení znásilnění či sexuálního nátlaku. Bylo to v parku na Praze 1 v Lannově ulici u řeky. Základně vytěžili poškozenou, aby mohli provést neodkladné a neopakovatelné úkony, mimo jiné ohledání místa činu. V rámci šetření byli ztotožnění nějakí svědci. K dotazům předsedy senátu svědek doplnil, že dělá tuto

práci patnáct let. Poškozená působila klidně, nebyly na ní známky násilí nebo většího rozrušení. Byla taková „utápnutá“. Extrémně zvláštní mu to nepřipadalo, podobné případy zažil. Až v budově SKPV na Bartolomějské poškozená uvedla, že dostala od pachatele peníze. Neřekla to sama od sebe, pokud si svědek dobře vzpomíná, bylo třeba ukázat jí nějakou osu toho skutku, upozornit ji, že tam jsou určité rozpory a požádat ji o objasnění. Potom poškozená sdělila tuto informaci. K dotazům státní zástupkyně svědek upřesnil, že k výsledku poškozené došlo v den, kdy se čin stal. Co mu na výpovědi poškozené nesesedělo, bylo, že říkala, že měla někde být zaměstnána jako šatnářka a po dvou či třech hodinách ji propustili, protože s ní byli nespokojení. Spatřoval rozpor v tom, kolik si měla za brigádu vydělat a kolik projela. Zdálo se mu nepravděpodobné, že bloudila po Praze a potkala náhodného muže. Poškozená říkala, že spolu měli běžný kontakt, že to nebylo tak, že za ní přiběhl, chytl ji za vlasy a někam ji odtáhl, že se spolu začali bavit na ulici a pak to vygradovalo v projednávané jednání. Nebyla schopná říct ani ulice, na které se jí ptali, aby získali kamerové záznamy. Osobní prohlídku poškozené neprováděli.

6. Na obžalovaného Tomáše F. byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a klinické psychologie** znalci prof. PhDr. Petrem Weissem, Ph.D., Dsc. a doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou, CSc. Znalci vycházeli z informací ze spisu z přípravného řízení, a to včetně rozsudku Krajského soudu v Plzni z 8. 1. 2019, č.j. 9 To 422/2018-1017 a rozsudku Okresního soudu Plzeň – město z 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101, v trestní věci sexuálně motivovaných napadení pěti žen, kterých se dopustil obžalovaný. V rámci vlastního šetření znalci obžalovaný sdělil, že po rozchodu s partnerkou začal užívat pervitin a delikty, za které byl odsouzen v Plzni spáchal pod vlivem pervitinu. Čin projednávaný v této trestní věci spáchal pouze pod vlivem alkoholu. Ze závěrů znalců vyplývá, že výsledky falopletyzomografického vyšetření svědčí pro vysokou erotickou reaktivitu a nevylučují sexuální agresivní zájmy obžalovaného. Jedná se o osobu s anomálními povahovými rysy. Osobnost obžalovaného je simplexní, s převládajícími rysy citové i sociální maladaptace. Pravděpodobnost manifestně agresivních projevů je vysoká, sociálně afiliativní a kooperativní kontrolní tendence jsou nedostatečné. Obžalovaný netrpí žádnou duševní chorobou v pravém slova smyslu. V zátěžových situacích je u obžalovaného pravděpodobná agresivní reakce. Jeho sexuální motivace vykazuje deviantní (parafilní) rysy se sadistickým zaměřením. Ovládání sexuality je u obžalovaného nedostatečné, o čemž svědčí série jeho sexuálních deliktů (za které byl obžalovaný pravomocně odsouzen rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189). Vzhledem k tomu, že se sexuální agrese dopouštěl pod evidentním vlivem parafilní motivace, byly jeho rozpoznávací schopnosti ve vztahu k inkriminovanému deliktu zachované, avšak schopnosti ovládací byly sníženy, a to až podstatnou měrou. Motivace projednávaného trestného činu byla podmíněna zjištěnou poruchou sexuální preference (sexuální deviací). Jeho užívání drog je nedisciplinované, svou povahou se blíží patologické závislosti na drogách. Znalci doporučili uložení ochranného léčení sexuologického a protitoxikomanického ústavní formou. Bez úspěšného absolvování uvedeného léčení je dle znalců pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný pro vysokou pravděpodobnost specifické recidivy obdobných deliktů. Své závěry znalci potvrdili i ve své výpovědi v hlavním líčení. Znalec prof. Weiss v rámci své výpovědi v hlavním líčení doplnil, že obžalovaný je schopen i normálního sexuálního styku se ženami, avšak při normálních stycích zůstane deviantní složka jeho sexuální preference neuspokojena. Znalec uvedl, že se setkává u svých pacientů poměrně pravidelně s případy, kdy po normálním styku cítí potřebu uspokojení i své deviantní preference. U obžalovaného nebylo zjištěno pedofilní zaměření. Dále znalec doplnil, že konkrétní projevy sadistické deviace mohou být velmi široké od pouhé slovní kontroly objektu až po velmi závažné útoky proti životu a zdraví objektu. Sadisté obecně, na rozdíl od patologických sexuálních agresorů, nepotřebují, aby se oběť bránila, ale aby plnila jejich příkazy. Podstatou sadismu jako deviace je kontrola objektu. Pokud objekt plní příkazy, může a nemusí

to sadistovi stačit k uspokojení, může a nemusí se projevovat poté ještě nějakým způsobem agresivně. Pacienti trpící sadismem si velmi často vybírají prostitutky, protože se jedná o nejzranitelnější objekty, u kterých lze předpokládat, že se nebudou bránit, eventuálně nebudou ohlašovat ten delikt. Znalec doc. Zvěřina v rámci své výpovědi v hlavním líčení doplnil, že z jejich zkoumání jsou evidentní sadistické zájmy obžalovaného, protože s napadenými ženami nakládal tak, aby je nějakým způsobem vystrašil a potrápil. Drogy hrály přinejmenším podpůrnou roli. Pervitin podněcuje agresivitu uživatelů. Dá se říci, že užívání drog podporuje deviantní sklony obžalovaného. Na rozdíl od znalců příbraných v trestním řízení vedeném před Okresním soudem Plzeň – město, dospěli prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., Dsc. a doc. MUDr. Jaroslav Zvěřina, CSc. k závěru o přítomnosti deviance u obžalovaného a na tomto závěru trvají. O parafilní motivaci svědčí naprostá stereotypie sexuálních deliktů, které obžalovaný spáchal na území Plzně a v projednávané věci a dále výsledek falopletysmografického testu, který ukazoval na sadomasochistické zájmy. Co se týče podpůrné role užívání drog při eskalaci deviantního chování, účinek drog přetrvává přibližně půl dne. V případě pravidelného užívání se však jedná o permanentní stimulaci. Znalec dále zdůraznil, že žádná droga ani alkohol nejsou samy o sobě schopny vyprodukovat deviantní chování člověka. Agresivita poté odpovídá podstatným motivačním strukturám sexuality. K dotazům obhájkyně na závažnost zjištěné deviance znalec uvedl, že obžalovaný se nedopouštěl žádného brutálního mučení objektů, ale bylo přítomné vynucování sexuality a vyhrožování. Nejedná se tedy o extrémně nebezpečného jedince ve smyslu hrozby vystupňování agrese do té míry, že by oběti usmrcoval či jim těžce ubližoval, ale je jasně patrné nebezpečí, že bude páchat podobné delikty, jaké již spáchal. Je vysoce pravděpodobné, že kdyby obžalovaný neužíval návykové látky, sadistické sklony by se u něj neprojevovaly. V zahraničí se seznámil s určitými drogami a poté po návratu do ČR začal se sérií těchto útoků, jednalo se tedy o dobu, kdy již působilo škodlivé užívání pervitinu. Souvislost je tedy velmi pravděpodobná. Nelze však uzavřít, že by pobyt obžalovaného na svobodě nebyl nebezpečný, kdyby neužíval návykové látky.

7. Na poškozenou Kláru C. byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie** MUDr. Evou Lednickou a PhDr. Pavlem Králem, PhD. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že poškozená netrpěla duševní poruchou ani závislostí na návykových látkách či alkoholu, její schopnost správně vnímat a vypovídat nebyl z psychiatrického hlediska nijak snížena. Poškozená trpí posttraumatickou stresovou poruchou, která se u ní rozvinula s odstupem času od projednávaného trestného činu a nemá vliv na její schopnost správně vnímat nebo vypovídat. Intelekt poškozené je v normě, její schopnost chápat a hodnotit skutečnosti není nijak snížena, stejně jako schopnost zapamatovat si prožité události a po čase je reprodukovat. Osobnost poškozené vykazuje úzkostné rysy, v zátěži má pravděpodobně tendenci spíše k pasivitě než k aktivnímu řešení situace. Její řešení pasivně vydržet požadavky obžalovaného a nesnažit se o aktivní odpor při projednávaném jednání se jeví jako pro ni odpovídající. Posttraumatická stresová porucha se vyvinula v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného a vedla jednoznačně ke zhoršení kvality života poškozené. Cítí se odlišná od okolí, straní se společenských záležitostí, pokud by je musela absolvovat sama. Večer, pokud je tma, sama nevychází nikam. Ve vztahu k lidem je výrazněji nedůvěřivá, k mužům se její vztah ještě zkomplikoval, není v podstatě schopná o žádném vztahu s partnerem ani uvažovat. Znalci své závěry potvrdili i při své výpovědi v hlavním líčení. Znalec PhDr. Král doplnil, že poškozená je spíše introvertní a vnitřně nejistá. Motivaci k tomu, aby nevyprávěla pravdu, u ní neshledali. Poškozená má tendenci reagovat na zátěž určitým stažením a pasivitou, ale to, jak člověk reaguje v mezních situacích, lze jen těžko předvídat. MUDr. Lednická dále k dotazům upřesnila, že nelze stanovit intenzitu posttraumatické stresové poruchy, buď jí pacient trpí, nebo ne, ačkoli příznaky mohou být vyjádřeny různě. Prognóza u posttraumatické stresové poruchy, pokud se pacient léčí a je schopen se k situaci vrátit a najít cestu, jak se s tím vyrovnat, je vcelku příznivá. Poškozená se však k zážitku vracet nechce. Ukončila práci s terapeutkou, protože o tom nechce mluvit a myslet na to. Souvisí to i s jejím

pasivním založením a tendencí se stahovat. K tomu PhDr. Král doplnil, že jedním z klíčových příznaků posttraumatické stresové poruchy je znovuprožívání zážitku. Postižený svůj zážitek znovu prožívá ve snech a ve svých představách, avšak nejedná se o prožívání na úrovni rozumové, nýbrž na úrovni emocionální, kdy takový člověk stále dokola prožívá ten stejný děs. Při terapii je nutné zážitek znovu otevřít, člověk je s ním znovu konfrontován, a tomu se někteří lidé raději vyhnou. Dále znalec k dotazům obhájkyne doplnil, že nedůvěra k lidem byla u poškozené přítomná už před projednávaným incidentem, ale po něm se zhoršila. Pro zpracování znaleckého posudku je zásadní výpověď posuzovaného, pozorování, lékařské zprávy, testové metody a metody dotazníkové (v písemném vyhotovení posudku jsou konkrétně jako metody uvedeny anamnestický a explorativní rozhovor, pozorování, PSSI, OTIS, ZTT a N70). V případě poškozené byla dle znalce zjištění získaná všemi těmito metodami v souladu. Znalkyně MUDr. Lednická dále k dotazům obhájkyne potvrdila, že skutečnost, že se u poškozené posttraumatická stresová porucha rozvinula s časovým odstupem, je běžná. Není možné tuto diagnózu stanovit těsně po traumatické události, kdy jsou přítomné reaktivní stavy, které mohou po krátké době odeznít, anebo se může rozvinout posttraumatická stresová porucha. Ačkoliv byla poškozená už před projednávaným skutkem uzavřená a nepřilíš aktivní v navazování vztahů, necítila se předtím odlišná od okolí, měla nějaké společenské kontakty a uvažovala o partnerských vztazích, což se s projednávanou událostí změnilo. Sama poškozená v rámci vyšetření uváděla, že cítí, že je její život jiný, že některé věci, které byla dříve schopná dělat, sama dělat nemůže. Znalkyně uvedla, že posttraumatická stresová porucha se projevuje tak, že když se pacient ocitne v situaci, která jakýmkoliv způsobem evokuje to, co se událo, tak to u něj znovu probouzí emoce, které cítil při traumatické události. Není nutné, aby poškozenou někdo atakoval či se jí fyzicky dotýkal, stačí například, jak popisovala, že vidí člověka, který jí fyzicky připomíná obžalovaného. Emoční reakci u ní může vyvolat to, že půjde někde večer, může potkávat osoby mužského pohlaví, jít kolem dětského hřiště, slyšet zvuk, který jí připomene, co se stalo. Takovým věcem se poškozená bude vyhýbat a to jí brání v normálním životě. Z hlediska zaměstnání poškozenou posttraumatická stresová porucha pravděpodobně neomezuje, pracovat může. Je pravděpodobně schopná pracovat v kolektivu, kdy se může cítit bezpečně, protože není vystavená konfrontaci s jedním člověkem.

8. V hlavním líčení byl proveden důkaz **přehráním kamerových záznamů městského kamerového systému** ze dne 31. 3. 2018 uvedených v úředním záznamu na čl. 99 a následujících. Z kamerových záznamů vzal soud za zjištěné, že obžalovaný a poškozená kolem sebe ve vzdálenosti několika metrů prošli dne 31. 3. 2019 přibližně v 4:12:27 hodin poblíž vchodu do OC Palladium na rohu ulic Revoluční, Truhlářská a náměstí Republiky. Obžalovaný odešel ze záběru kamery v 4:12:27 a poškozená přicházející z opačného směru se objevila v záběru o vteřinu později. Z toho je zároveň zřejmé, že ve chvíli jejich setkání nenavázali delší kontakt (nezapočali hovor apod.) Poškozená kráčela z náměstí Republiky směrem do ulice Revoluční, obžalovaný šel opačným směrem. Přibližně minutu potom, co kolem sebe poškozená s obžalovaným prošli, se na kamerovém záznamu znovu objevuje obžalovaný a vydává se do Revoluční ulice (tedy přesně na opačnou stranu, než původně směřoval). Z kamerových záznamů je dále patrné, že obžalovaný v ulici Revoluční následoval z odstupů přibližně dvaceti metrů poškozenou, přičemž oba jdou po pravém chodníku ve směru z náměstí Republiky. Poškozená se neotáčela a nejevila známky toho, že by si byla vědoma, že za ní někdo jde. Ze záznamu z další kamery je zjevné, že obžalovaný dále z Revoluční ulice pokračoval po levé straně ulice směrem na Štefáníkův most (je tedy zřejmé, že v mezidobí musel přejít na druhý chodník). Poté, co přešel ulici Rásovkou, v čase 4:17:54 se na přibližně 15 vteřin zastavil a potom se dal znovu do pomalé chůze směrem k Štefáníkovu mostu. Přibližně v 4:18:13 přešla poškozená po pravé straně ulice Revoluční přes přechod a přibližně v 4:18:32 zabočila do parku v Lannově ulici. Jen o několik vteřin později se obžalovaný na kraji Štefáníkova mostu zastavil, otočil a přeběhl šikmo přes silnici na Štefáníkově mostě k parku v ulici Lannova (musel se přitom několik desítek metrů vrátet). Na okraji parku se na asi 15 vteřin zastavil a pak

pokračoval dále cestou, kudy se předtím dala poškozená. Na záznamu další kamery zabírající část parku v ulici Lannova je potom vidět poškozená, jak jde po chodníku z levé strany parku. Obžalovaný ji svižným krokem následuje ze vzdálenosti několika desítek metrů. Místo, kde měl obžalovaný poškozenou přehodit přes plot se již nachází mimo záběr kamer. Z výše popsaných skutečností je zřejmé, že obžalovaný se za poškozenou cíleně vydal poté, co ji zahlédl před OC Palladium. Následně ji sledoval, zatímco ona o jeho přítomnosti nevěděla. Sám se pravděpodobně snažil zakrýt, že poškozenou sleduje, proto přešel v ulici Revoluční na chodník na druhé straně, v několika časových úsecích postával, aby si od poškozené udržel dostatečný odstup, aby jej nezaznamenala, a zároveň, aby ji neztratil z dohledu. U Štefánikova mostu čekal, kudy se poškozená dál vydá. Další kamerové záznamy zachycují dvě osoby, pravděpodobně obžalovaného a poškozenou, jak v čase 5:44 – 5:45 přicházejí k velké modré kostce (prolézačka „Rubikova kostka“). Přestože je záznam pořizován z velké dálky, je patrné, že vyšší postava odpovídající obžalovanému jde jako první následovaná ze vzdálenosti přibližně jednoho až dvou metrů druhou osobou (poškozenou). U lampy veřejného osvětlení vzdálené přibližně pět metrů od „Rubikovy kostky“ se vyšší postava v čase 5:44:55 na okamžik zastavila, otočila se směrem k menší postavě jdoucí za ní, udělala několik kroků směrem k ní a ve chvíli, kdy ji menší postava téměř došla, otočila se vyšší postava zpět a pokračovala dále k „Rubikově kostce“ následovaná z dostupu přibližně dvou metrů postavou menší. U „Rubikovy kostky“ zmizely postavy ve tmě. Až v 6:17:53 je patrné, že obžalovaný odchází od „Rubikovy kostky“, bez námahy přelézá plot a místo opouští. Mezitím přibližně v okamžiku, kdy obžalovaný přelézá nízký plot u hřiště, je na záznamu patrné, jak poškozená odchází několik metrů od Rubikovy kostky a v čase 6:18:07 se jí v ruce zaleskne nějaký předmět. V tu chvíli se obžalovaný nachází na chodníku vedle hřiště, potom pokračuje dál pryč z parku do ulice Lannova a vydává se směrem k Štefánikovu mostu). Poškozená asi dvě minuty postává na místě (v tu dobu pravděpodobně volá na policii, kdy z úředního záznamu na čl. 47 vyplývá, že telefonát byl uskutečněn v 6:18 hodin). V čase 6:20:30 pak poškozená začíná přelézat nízký plot u hřiště a podaří se jí ho překonat v 6:20:37 hodin. Z tohoto úseku záznamu je patrné, že obžalovaný se alespoň jednou v průběhu přesunu od budovy hlídače parku k „Rubikově kostce“ ohlédl za poškozenou, která ho následovala. Dále je ze záznamu patrné, že poškozená začala uskutečňovat hovor na linku 158 ve chvíli, kdy obžalovaný místo činu opouštěl, ale stále se nacházel ve vzdálenosti maximálně deseti metrů od poškozené a zřejmě na tuto skutečnost výrazněji nereagoval (neotočil se, nevracel se). Konečně je nutno podotknout, že nízký plot u hřiště činil pro poškozenou poměrně výraznou překážku, kdy jeho přezení jí trvalo přibližně sedm vteřin, zatímco obžalovaný plot přešel bez námahy během jedné až dvou vteřin.

9. Dále byl v hlavním líčení **přebrán záznam z hovoru na linku 158 uskutečněný poškozenou**. Poškozená v něm oznamuje, že pachatel se před ní ukájel, „nedošlo přímo k pohlavnímu styku“, ale musela ho ukájet. Měla strach, protože ji přehodil přes plot a vyhrožoval jí, že ji zbije. Uvedla také, že tam byl svědek, který otevřel dveře, ale za chvíli je zavřel, ona byla v šoku a nezačala ani křičet. Poškozená dále sdělila, že se podle jejího názoru jednalo o pedofila, protože si během svého jednání prohlížel obrázky dětí.
10. Soud dále provedl dokazování **listinnými důkazy**, jak jsou uvedené v protokolech o hlavním líčení. Z protokolu o ohledání místa na čl. 57 – 73 bylo zjištěno, že z místa pod „Rubikovou kostkou“, kde dle sdělení poškozené mělo dojít k ejakulaci pachatele, byl proveden DNA stěr. Mezi budovou WC a kanceláří hlídače byly nalezeny kovové mince v celkové hodnotě 289 Kč. Dále bylo zjištěno, že areál parku je obehnan živým plotem a na několika místech se nachází asi metr vysoké kovové branky, před nimiž se nachází kamenná dlažba. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika na čl. 96 – 97 vyplývá, že profil DNA stanovený ze zajištěného ejakulátu se shoduje s profilem DNA obžalovaného. V lékařské zprávě z gynekologické ambulance z 31. 3. 2018 (den, kdy byl trestný čin spáchán) na čl. 88 je uvedeno, že dle poškozené pachatel neměl erekci, takže k souloži nedošlo, pouze k pokusu o penetraci.

Bylo shledáno, že poškozená byla bez zjevného poranění a byla jí nabídnuta antikoncepce, kterou si ona však nepřála. Z lékařské zprávy vypracované Mgr. Marií Volkmerovou na čl. 157 bylo zjištěno, že poškozená byla převzata do péče klinického psychologa pro reaktivaci úzkostných stavů po traumatickém zážitku, kdy u ní byl patrný rozvoj posttraumatické stresové poruchy. Byla zahájena terapeutická sezení. Psycholožka konstatuje dobrou spolupráci, předpokládá delší čas ke kompenzaci psychického stavu.

11. Z rozsudku Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 32 T 77/2018 na čl. 247 a násl., rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 422/2018 na čl. 265 a násl., rozsudku Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 32 T 77/2018 na čl. 273 a násl. a z usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 128/2019 na čl. 280 a násl. vzal soud za zjištěné, že obžalovaný v období od konce února, nejpozději však od 7. 3. 2018 do 20. 4. 2018 sexuálně napadl pět žen (jednu z nich dvakrát), přičemž jeho jednání bylo právně kvalifikováno jako čtyři dílčí útoky pokračujícího zločinu znásilnění, pět dílčích útoků pokračujícího přečinu vydírání, tři dílčí útoky pokračujícího přečinu ublížení na zdraví a jeden přečin krádeže. Ve všech případech byly poškozenými osoby poskytující sexuální služby za úplatu nebo osoby, které tak obžalovaný přinejmenším vnímal. Obžalovaný v pěti případech oslovil poškozené na ulici s dotazem, zda by mu z úplatu ve výši 300 Kč až 500 Kč neposkytly sexuální službu (manuální stimulaci penisu či felaci). Tyto poškozené s poskytnutím služby zpočátku souhlasily. Ve třech případech byl další průběh takový, že když v průběhu domluvené doby nedošlo u obžalovaného k vyvrcholení, odmítly ženy dále v poskytování sexuální služby pokračovat, načež je obžalovaný začal fyzicky napadat (vléci je na jiné místo, bít je, fyzicky jim bránit v odchodu) a vyhrožovat jim zbitím či usmrcením; v jednom případě pak následně ženu znásilnil (masturbace, felace a soulož), v druhých dvou případech se ženám podařilo utéct. V jednom případě poškozená s poskytnutím sexuální služby nejprve souhlasila, ale chtěla odejít, když obžalovaný odmítl zaplatit předem. Obžalovaný ji nato chytil za vlasy a řekl jí, že „když bude hodná holka, nic se jí nestane“ a následně ji přiměl, aby ho uspokojovala rukou, zasouval jí prsty do pochvy, docházelo ke střídání heterosexuální a automasturbace a v poloze vleže na ní provedl vaginální soulož. Jedna z poškozených nejprve s poskytnutím sexuálních služeb souhlasila, ale když požadovala platbu předem, začal ji bít a vyhrožovat jí zabitím. Donutil ji, aby mu masírovala penis a zasouval jí prsty do pochvy. Když se bránila, opakovaně ji udeřil pěstí do obličeje, chytil ji za paže a hodil s ní na přilehlou hřbitovní zeď, a když dále volala o pomoc, několikrát ji kopl do oblasti hlavy. Přitom jí říkal, že ji nepustí, dokud ho neuspokojí, že on bude určovat pravidla. Jedna z poškozených ihned na počátku odmítla s obžalovaným jít, protože se obžalovaného bála, zdál se jí být pod vlivem drog. Obžalovaný k ní následně přistoupil zezadu, udeřil ji do hlavy, chytil ji za vlasy a řekl, ať nekřičí, nebo ji zbije. Odtáhl ji za vlasy na parkoviště, požadoval po ní masturbaci penisu. Když žena odmítla, udeřil jí pěstí do obličeje, načež jeho požadavku vyhověla a obžalovaný jí zasouval prsty do pochvy. Ženě se podařilo vytáhnout pepřový sprej a nastříkat ho obžalovanému do obličeje a začala volat o pomoc, načež ji obžalovaný udeřil, kopl do zad a utekl. Jedna z poškozených uvedla, že obžalovaný jí během soulože ukazoval na mobilním telefonu fotografie nezletilých dívek. Zkoumáním mobilního telefonu obžalovaného však nebylo nic zjištěno.
12. Z dalších provedených důkazů nebyly zjištěny žádné další podstatné skutečnosti. Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu **hodnotil provedené důkazy** podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu **a dovodil z nich skutkové závěry popsané ve výroku rozsudku, přičemž byl veden níže rozepsanými úvahami.**
13. Obžalovaný nepopírá, že mezi ním a poškozenou došlo k pohlavnímu styku, kdy shodně s poškozenou uvádí, že se jednalo o manuální stimulaci penisu, přičemž i on měl zasouvat poškozené prsty do vagíny. Popírá však soulož či pokus o ní a zcela odmítá, že by se vůči

poškozené dopustil jakéhokoli násilného chování, jako mělo být přehození přes branku, či že by poškozené vyhrožoval. Dle jeho tvrzení se jednalo o konsenzuální pohlavní styk za úplatu, kdy poškozené dal 3 000 Kč a slíbil jí, že po styku dostane dalších 1 000 Kč. Dle jeho názoru oznámila poškozená věc na policii pouze proto, že nedostala slíbený doplatek ve výši 1 000 Kč. Poškozená existenci jakéhokoli předchozího souhlasu s pohlavním stykem odmítá, peníze ve výši 1 000 Kč jí měl obžalovaný bez jejího souhlasu vložit do kapsy bundy potom, co ji přehodil přes hrazení areálu parku. Peníze na konci po obžalovaném sice chtěla, ale vnímala to tak, že když už jí obžalovaný tolik ublížil, mohl by jí alespoň dát slíbené peníze. V tomto tedy stojí výpověď obžalovaného a poškozené proti sobě, kdy soud nemá k dispozici žádné přímé důkazy kromě výpovědi poškozené, které by potvrdily absenci souhlasu poškozené, násilné jednání obžalovaného a jeho výhrůžky.

14. Soud výpověď poškozené, která je nejdůležitějším důkazem, kriticky hodnotil a dospěl k závěru, že výpověď poškozené je věrohodná, logická, bez podstatnějších vnitřních rozporů a koresponduje s ostatními provedenými důkazy. Poškozená přirozeným způsobem reagovala na dotazy senátu i stran, přičemž byla schopna skutek popsat do přiměřených podrobností a soud nezaznamenal rozpor mezi skutečnostmi, které uvedla v rámci spontánní části výpovědi a v rámci odpovědí na dotazy. Veškeré nesrovnalosti poškozená rozumným způsobem vysvětlila. Drobné odchylky přikládá soud běžnému zapominání z důvodu, že od spáchání trestného činu uběhly již téměř dva roky; nejedná se o záměrné upravování výpovědi s cílem poškodit obžalovaného. Naproti tomu tvrzení obžalovaného, že se jednalo o předem domluvený pohlavní styk za úplatu, kdy si poškozená tento styk užívala, iniciativně se zapojovala a jen se neustále ptala na peníze, považuje soud za nevěrohodná a účelová. Průběh jednání, jak jej popisuje obžalovaný, působí vzhledem k okolnostem a osobnostnímu profilu poškozené a obžalovaného zcela nepravděpodobně.
15. Soud považuje za podstatné, že výpověď poškozené byla v podstatných ohledech konstantní, a soud tedy neshledal důvod k čtení protokolu o její dřívější výpovědi ve smyslu § 211 odst. 3 tr. řádu. Její verze událostí v první řadě zcela koresponduje s důkazy provedenými přehráním kamerových záznamů uvedených na úředním záznamu na čl. 99 a násl. Z těch jednoznačně vyplynulo, že poškozenou si obžalovaný náhodně vyhlédl v noci 31. 3. 2018, když procházela kolem obchodního centra Palladium směrem do ulice Revoluční a cíleně ji sledoval až do parku v Lannově ulici. Je tedy zřejmé, že iniciativa vzešla od obžalovaného, poškozená jej cestou vůbec nezaznamenala. Je třeba podotknout, že z kamerových záznamů nevyplývala žádná skutečnost naznačující, že by se poškozená v pražských ulicích pohybovala za účelem poskytování sexuálních služeb. Sama rovněž popírá, že by kdy poskytovala sexuální služby za úplatu a neexistují žádné indicie, které by toto její tvrzení zpochybňovaly.
16. Poškozená zatelefonovala na policii ihned, jakmile obžalovaný začal opouštět místo činu. V telefonickém oznámení (přepis na čl. 43 – 44) uvedla nejpodstatnější okolnosti skutku shodně se svou výpovědí v hlavním líčení. Uvedla, že byla obžalovaným přehozena přes plot a že jí obžalovaný vyhrožoval, že ji zbije. Měla z něj proto strach a bála se i požádat o pomoc hlídače, který se v průběhu jednání obžalovaného v areálu objevil. Uvedla, že musela obžalovaného ukájet a také on sám se před ní ukájel. Sdělila také, že si obžalovaný prohlížel na mobilu fotografie dětí. Další zásadní okolnost, tedy, že došlo k pokusu o soulož, který byl neúspěšný z důvodu nedostatečné erekce obžalovaného, uvedla poškozená rovněž v den, kdy k činu došlo, o čemž svědčí lékařská zpráva na čl. 157. Soud neshledal žádný důvod, proč výpověď poškozené o tom, že došlo k pokusu o soulož považovat za nevěrohodnou. Nejedná se o okolnost, kterou by poškozená zmínila až po delší době, aby obžalovanému škodila, jak naznačuje obhajoba. Z toho, že poškozená odmítla antikoncepci nelze dovozovat, že k pokusu o soulož nedošlo. Úvaha poškozené, že antikoncepci nepotřebuje, protože byl pokus neúspěšný z důvodu nedostatečné erekce obžalovaného, byla poměrně logická, a to přestože nelze zcela vyloučit riziko otěhotnění i v případech, kdy dojde ke kontaktu pohlavních orgánů bez ejakulace muže do pochvy ženy. Soud však oproti žalobnímu návrhu mírně upravil skutkovou větu,

protože nemá za prokázané, že by došlo k souloži ve smyslu splynutí pohlavních orgánů, ale pouze k jejich určitému dotyku, který je možné považovat pouze za pokus o soulož.

17. Pro věrohodnost poškozené dále svědčí, že uvedla skutečnosti, které uvádět nemusela, přestože si musela být vědomá toho, že mohou potenciálně její výpověď devalvovat. Poškozená ve stejný den, kdy učinila oznámení, k dotazům zasahujících policistů vypověděla i to, že jí obžalovaný dal částku 1 000 Kč, jak vyplývá z úředního záznamu na čl. 47 – 49 a výpovědi svědka por. Převorovského. Ze skutečnosti, že toto neuvedla ihned při své prvotní výpovědi, nelze dovozovat, že poškozená záměrně lhala o tom, že by se jednalo o konsenzuální pohlavní styk, jak namítá obhajoba. V danou chvíli na ně mohla vzhledem ke stresu a určitému šoku a zmatku po traumatizujícím zážitku pozapomenout. Za těchto okolností není po nikom možné spravedlivě požadovat, aby dokázal ihned vše přesně popsat a na nic nezapomenout. Zvláště, když jednání obžalovaného trvalo dvě hodiny. Nelze vyloučit ani možnost, že poškozená o penězích původně nemluvila záměrně, protože si je chtěla nechat. Bylo by do určité míry pochopitelné, kdyby poškozená v tu chvíli uvažovala tak, že jí obžalovaný ublížil, a tak si ponechá alespoň ty peníze, které jí za to dal, a to v podstatě jako určitou náhradu újmy. Za poměrně pravděpodobné považuje soud, že peníze dal obžalovaný poškozené do kapsy právě proto, aby zpochybnil její tvrzení o znásilnění. Jak vyplynulo z výpovědi znalce, pacienti se sadistickou deviací si často vybírají prostitutky, protože se jedná o zranitelné oběti, u kterých lze předpokládat, že nebudou čin ohlašovat. Obžalovaný je zřejmě schopen s takovými skutečnostmi kalkulovat. Z toho, že poškozená sdělila policii, že dostala od obžalovaného peníze teprve k dotazům zasahujícího policisty, nelze tedy učinit závěry o věrohodnosti její výpovědi jako celku. K tomu, že svědek por. Převorovský měl v danou chvíli určité subjektivní pochybnosti o verzi událostí, jak je podala poškozená, je třeba podotknout, že svědek neměl k dispozici důkazy, které výpověď poškozené potvrzují, mimo jiné kamerové záznamy. To, že například poškozená nebyla schopná uvést, kterými ulicemi šla, není nijak neobvyklé vzhledem k tomu, že poškozená nežije v Praze a dále i s ohledem na rozrušení po právě prožité zkušenosti.
18. Další okolností způsobitou devalvovat její výpověď, kterou poškozená sama uvedla, bylo, že po vyvrcholení obžalovaného, kdy tento začal místo činu opouštět, po něm poškozená požadovala, aby jí dal další peníze, které jí slíbil, jinak že zavolá policii. Toto poškozená vysvětlila přijatelným, logickým způsobem. Potom, co poškozený vyvrcholil a začal opouštět místo činu, shledala, že už dosáhl, čeho chtěl a přestala z něho mít tak velký strach a začal u ní naopak převládat vztek. V tu chvíli si řekla, že když už jí provedl něco takového, ať jí dá alespoň ty peníze, které slíbil. Jednání poškozené se jeví lidsky zcela pochopitelné.
19. Soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že *modus operandi* obžalovaného se v obecných rysech shoduje s případy řešenými soudy v Plzni. Obžalovaný nejprve činil napadeným ženám finanční nabídku za poskytnutí sexuálních služeb, a když z nějakého důvodu odmítly (v některých případech přes počáteční souhlas), použil proti nim násilí a vyhrožoval jim zbitím či zabitím. O věrohodnosti poškozené Kláry C. svědčí, že průběh činu popsala obdobným způsobem jako poškozené v Plzni, a to ve chvíli, kdy o těchto napadeních nemohla mít žádné informace. V té době nebyly ještě ani šetřeny policií a některé se odehrály teprve po trestném činu, kterého se obžalovaný dopustil vůči poškozené Kláře C.. Mimo jiné lze poukázat na skutečnost, že poškozená uvedla, že obžalovaný si během styku prohlížel na mobilním telefonu fotografie dětí, přičemž totéž uvedla i jedna z poškozených napadených obžalovaným v Plzni. Shodně s několika poškozenými z Plzně rovněž hovořila o potížích obžalovaného s erekcí, které byly zřejmě způsobeny užitím pervitinu před spácháním činu. V tomto směru, tedy při posuzování věrohodnosti poškozené, vzal soud v potaz rozhodnutí Okresního soud Plzeň – město a Krajského soudu v Plzni.
20. Konečně výpověď poškozené zcela zapadá do závěrů výše uvedených znaleckých posudků, které byly vypracovány až potom, co věc oznámila na policii a v základních rysech průběh činu

popsala. U obžalovaného byla znalci shledána porucha sexuální preference, a to sadistická deviace. Jak popsali znalci, pro osoby se sadistickým zaměřením je důležitá kontrola objektu jejich sexuální touhy, jeho ovládání. Zároveň u něj byla shledána vysoká pravděpodobnost agresivních projevů a další anomální povahové rysy. Průběh projednávaného skutku tomu odpovídá. Co se týče poškozené, znalci ji posoudili jako osobu spíše introvertní a pasivního založení, s tendencí reagovat na zátěžové reakce pasivitou a určitým stažením. Již před činem měla problémy s nedůvěrou vůči lidem, nebyla příliš aktivní v navazování sociálních kontaktů. Vzhledem k osobnosti poškozené považuje soud za vyloučené, že by souhlasila s pohlavním stykem za úplatu se zcela neznámým mužem na zcela neznámém místě, ve čtyři hodiny ráno. O to méně věrohodně působí výpověď obžalovaného o tom, že si poškozená jejich styk užívala, iniciativně ho líbala a dvakrát dosáhla orgasmu.

21. Nelze v žádném případě přisvědčit námitkám obhajoby, že poškozená po předání peněz již neprojevila odpor, a obžalovaný tedy neměl žádnou možnost zjistit, že poškozená s jeho jednáním nesouhlasí. Je nutno zdůraznit, že poškozená byla obžalovaným jako neznámou osobou oslovena poté, co ji sledoval a překvapil v noci v parku. Obžalovaný u ní tedy nemohl presumovat souhlas. Poškozená odmítla jeho nabídku jít s ním na skleničku, poté jí začal nabízet peníze, pokud ho bude sexuálně uspokojovat rukou. Na to poškozená nereagovala a pokusila se o útěk, kdy ji však obžalovaný prakticky ihned zachytil za bundu, v útěku jí zabránil, řekl jí, že pokud nebude spolupracovat, tak ji zbije a přehodil ji přes nízký plot do areálu parku. Poté jí vložil do kapsy bundy tisícikorunovou bankovku, chytil ji za bundu a odvedl k budově hlídače parku. Za těchto okolností, kdy obžalovaný poškozené vyhrožoval fyzickým násilím a podrobil ji násilí v podobě přehození přes branku, čímž demonstroval svoji fyzickou sílu a připravenost násilí použít, není možné po poškozené spravedlivě požadovat, aby kladla další aktivní odpor a vystavovala se riziku újmy na zdraví. Jak potvrzuje judikatura Nejvyššího soudu, znak donucení je vykládán jako překonání „*vážně míněného odporu znásilňované osoby nebo její podlehnutí při seznání beznadějnosti odporu, resp. **upuštění od dalšího odporu pro vyčerpání, beznadějnost či z odůvodněného strachu, že pachatel násilí uskuteční***“ (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 867/2004 z 31. 8. 2004). Počinání obžalovaného jednoznačně svědčilo o úmyslu násilím vyloučit odpor poškozené. Obžalovaný se nemohl rozumně domnívat, že jen proto, že po použití násilí a pohružky násilí vložil poškozené bez jejího souhlasu do kapsy 1 000 Kč, si poškozená náhle vše „rozmyslela“ a její další jednání bylo dobrovolné. V takové situaci bylo přirozené, že tomuto poškozená nevěnovala žádnou pozornost a silnější reakci u ní vyvolaly násilné projevy obžalovaného, kdy se bála o život a zdraví a místo nad penězi, přemýšlela nad tím, jak ze situace vyvážnout pokud možno bez vážné újmy. Poškozená aktivně neprojevila souhlas, jen se pasivně podrobila. Obžalovaný si musel být velice dobře vědom toho, že poškozená další aktivní odpor neprojevuje z důvodu, že má z obžalovaného strach, což byl ostatně jeho záměr.
22. Počinání poškozené, která po prvních násilných projevech obžalovaného, zanechala aktivního odporu, bylo naprosto pochopitelné. Obžalovaný jasně ukázal, že je násilí schopen. Je třeba zohlednit i evidentní fyzickou převahu obžalovaného oproti poškozené a skutečnost, že k činu došlo za tmy v parku, na místě, které poškozená neznala a nevěděla kam utéct. Obavy poškozené, že v případě pokusu o útěk, by ji obžalovaný dohnal a mohl by jí ublížit, soud hodnotí jako zcela legitimní. Poškozená již měla tu zkušenost, že jí obžalovaný zabránil v útěku, navíc se nacházely v areálu obehnaném živým plotem vysokým dva metry s několika brankami vysokými přibližně metr. Ačkoli hrzení v této výšce je možné překonat, pro poškozenou představovalo výrazně větší problém než pro obžalovaného. To je patrné z kamerových záznamů, kde obžalovaný před opuštěním místa činu bez problémů přelézá (v podstatě přeskakuje) plot vysoký asi jeden metr, zatímco poškozená, která je menší a drobnější postavy, tentýž plot přelézala sedm vteřin. V kontextu těchto skutečností nelze přisvědčit ani tvrzení obhajoby, že poškozená se, kdyby s pohlavním stykem nesouhlasila, mohla pokusit o útěk v momentě, kdy se s obžalovaným přesouvali od budovy hlídače k „Rubikově kostce“. Ačkoliv

poškozená obžalovaného následovala, aniž by jí on vlekl či jen držel za ruku, je z kamerového záznamu patrné, že alespoň jednou se za ní obžalovaný ohlédl, vrátil se několik kroků směrem k ní a počkal, dokud ho nedošla. Není tedy pravda, že by se obžalovaný vůbec nezajímal o to, zda jde poškozená za ní, a že by tudíž mohla kdykoli odejít. Je logické, že poškozená se cítila být i během přesunu pod kontrolou obžalovaného a pokus o útěk se jí jevil jako beznadějný. Konečně lze uvést, že její chování, kdy se rozhodla jednání obžalovaného raději pasivně strpět, odpovídá i závěrům znalců týkajícím se osobnosti poškozené.

23. I kdyby snad poškozenou skutečně finanční nabídka ze strany obžalovaného zaujala, což soud nemá za prokázané, je třeba podotknout, že jakmile obžalovaný vyvinul verbální a fyzické násilí, došlo k zásadní změně situace a již není možné hovořit o jakékoli dohodě. V případě, že jedna z osob užije proti druhé osobě násilí a vyhrožuje jí zbitím, je nutné předpokládat, že to v napadené osobě vzbudí nevoli s pohlavním stykem, avšak ze strachu o svůj život a zdraví se raději nebrání. Osoba vyvíjející násilí si tohoto přitom musí být vědoma, protože důvodem k užití násilí je právě zastrašení osoby druhé, aby se tato podvolila. To zcela koresponduje se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, podle kterých obžalovaný jako osoba se sadistickou sexuální preferencí vyhledává pocit kontroly nad objektem svého sexuálního zájmu a potřebuje, aby oběť plnila jeho příkazy. Z hlediska naplnění znaků trestného činu znásilnění je přitom podstatné, že za násilí se považuje i použití fyzické síly za účelem *zamezení očekávaného odporu*. Není podmínkou, aby poškozená kladla odpor, pokud z obavy před dalším násilím odpor raději vůbec neprojevuje a plně se podrobuje vůli pachatele (usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 6 Tdo 759/2016 z 29. 6. 2016).
24. Obhajoba namítala, že svědek František Š., hlídač areálu parku, který obžalovaného s poškozenou překvapil u budovy, v níž měl kancelář, neslyšel křik. Soud toto nepovažuje za určující. Areál parku v Lannově ulici se nachází blízko čtyřproudé silnice a v blízkosti poměrně rušné části města (Revoluční ulice a Dlouhá třída). Výkřik poškozené tedy mohl zaniknout v nočním hluku města. Svědek uvedl, že slyší pouze hluk v bezprostřední blízkosti své kanceláře. Navíc byl k věci vyslechnut až po uplynutí několika měsíců od události. Soud dále nehodnotí výpověď svědka Š.a jako zcela věrohodnou. Svědek uvedl, že dne 31. 3. 2018 se měly branky odemkat v devět hodin ráno a že on přichází do práce nejdříve hodinu před otevřením. Předmětného dne tam měl být proto, že chodí ráno běhat a cvičit. Neví, v kolik hodin přišel. Z kamerových záznamů nicméně vyplývá, že poškozená s obžalovaným přišli do parku přibližně ve 4:20 hodin a nejpozději v 5:44 se přesunuli k „Rubikově kostce“. Svědek je tedy musel vidět před časem 5:44, tj. více než tři hodiny před otevřením areálu. Zároveň je vyloučeno, že by svědek do své kanceláře dorazil až poté, co do areálu přišli obžalovaný s poškozenou, protože ti se až do okamžiku, kdy svědek z kanceláře vyšel, nacházeli jen několik metrů od dveří do kanceláře, mezi budovou hlídače a toaletami. Svědek by je tedy při příchodu nutně musel vidět. Soud má tedy důvodně za to, že svědek se nacházel v kanceláři ještě před tím, než na místo dorazili obžalovaný s poškozenou, a pravděpodobně spal. Proto nemusel slyšet křik. Svědek dále uvedl, že z kanceláře vyšel jen na okamžik, kdy dvojici řekl, že mají odejít. Vypověděl, že obžalovaný s poškozenou nereagovali žádným nestandardním způsobem, a když je upozornil, že park je zavřený a nemají tam co dělat, muž mu odpověděl, že už odchází. Žena s ním nekomunikovala a neviděl jí do tváře. Tato část výpovědi svědka Š.a nijak nevyvrací tvrzení poškozené, že se pasivně podrobila požadavkům obžalovaného. Poškozená přijatelným způsobem vysvětlila, proč svědka nepožádala o pomoc, kdy tento vyšel z budovy jen na chvíli a poškozená byla překvapená tím, že se objevil až po tak dlouhé době a bála se i jeho.
25. Soud se zabýval možnou motivací poškozené k podání nepravdivé výpovědi. Zaprvé je možné poznamenat, že znalci žádnou neshledali. Tvrzení obhajoby, že poškozená se rozhodla trestní oznámení podat, celé trestní řízení absolvovat a sama se vystavovat riziku trestní odpovědnosti kvůli nedoplačené částce 1 000 Kč, se jeví jako velmi nepravděpodobná. Poškozená musela podstoupit celou řadu nepříjemných úkonů od gynekologické prohlídky (čl. 88) přes odevzdání

spodního prádla na policii (čl. 75) a opakované výpovědi až po znalecké zkoumání psychiatrické a psychologické, kde byla zkoumána mimo jiné i její osobní i rodinná anamnéza. Je přitom obecně známo, jak náročné trestní řízení ve věci znásilnění pro oběti je. Soud tedy považuje za velice nepravděpodobné, aby se poškozená rozhodla obžalovaného krivě obvinít proto, že by byla zhrzená kvůli tomu, že nedostala doplatek ve výši 1 000 Kč, zvláště pokud by již předem za pohlavní styk dostala zaplacené 3 000 Kč, jak tvrdí obžalovaný. S ohledem na psychologický profil poškozené považuje soud za vyloučené i to, že by se poškozená rozhodla obžalovaného krivě obvinít pouze s vidinou možného budoucího majetkového prospěchu v podobě náhrady za způsobenou újmu. Poškozená dokázala po dobu dvou let ve svých výpovědích konstantně udržet linii skutku, vypovídala přirozeně a do dostatečných detailů. Neměla přitom tendenci doplňovat další a další skutečnosti, aby obžalovanému škodila. Nesnažila se zapůsobit na soud žádnými citovými výlevy. Nedává smysl, že by poškozená zosnovala plán, v rámci kterého by začala chodit k psychologovi, aby vyvolala zdání psychických problémů a že by se jí následně podařilo přesvědčit znalce z odvětví psychologie a psychiatrie o tom, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou v příčinné souvislosti se znásilněním. Na rozdíl od tvrzení obhajoby přitom znalci nevycházeli jen z výpovědi samotné poškozené, ale své závěry opírají i o řadu dalších psychodiagnostických metod, u nichž je minimalizována pravděpodobnost úmyslného zkreslování výsledků. Mezi výsledky použitých psychologických testů a klinickým vyšetřením přitom nebyly zjištěny žádné rozpory.

26. Lze shrnout, že výpověď poškozené byla logická, dostatečně detailní, bez podstatnějších vnitřních rozporů a neobsahovala podstatné odchylky od jejích výpovědí z přípravného řízení. Výpověď poškozené navíc koresponduje i s dalšími provedenými důkazy, zejména kamerovými záznamy a znaleckými posudky. Soud má tedy mimo veškerou rozumnou pochybnost za prokázané, že obžalovaný se dopustil skutku tak, jak je popsán ve výrokové části rozhodnutí.
27. Soud shrnuje, že **po právní stránce posoudil soud jednání obžalovaného** jako zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Obžalovaný fyzickým násilím a pohrůzkou násilí překonal prvotní odpor poškozené, která v důsledku tohoto jednání obžalovaného ve spojení s okolností, že k jednání došlo v noci na jí neznámém místě, upustila ze strachu o svůj život a zdraví a pro beznadějnost odporu od dalšího vzdoru, donutil poškozenou k pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží spočívající v tom, že poškozené zasouval prsty do vagíny a jednak ji donutil k sexuální stimulaci jeho pohlavního údu rukou (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 432/2014 z 16. 4. 2014), v důsledku čehož poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví, kdy se u této rozvinula posttraumatická stresová porucha.
28. Posttraumatická stresová porucha, kterou poškozená v příčinné souvislosti s trestným činem spáchaným obžalovaným trpí, je delší dobu trvající porucha zdraví, kterou je nutno považovat za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1, 2 písm. i) tr. zákoníku. Z judikatury vyplývá, že aby mohla být posttraumatická stresová porucha považována za těžkou újmu na zdraví, musí trvat delší dobu (alespoň okolo šesti týdnů) a představovat citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 107/2016 z 15. 12. 2016 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. 8 Tdo 751/2017). Rozvoj posttraumatické stresové poruchy u poškozené byl konstatován Mgr. Marií Volkmerovou dne 22. 8. 2018 (lékařská zpráva na čl. 157) a byl potvrzen znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie ve znaleckém posudku z dubna 2019 (čl. 207 a násl.) Lze tedy uzavřít, že poškozená trpěla posttraumatickou stresovou poruchou minimálně po dobu osmi měsíců. Tím je splněna podmínka delší doby trvání poruchy zdraví. Zároveň se jedná o závažnou poruchu zdraví, která významně omezuje poškozenou v jejím obvyklém způsobu života, kdy poškozená nevychází z domova za tmy bez doprovodu, má výrazné problémy s navazováním sociálních kontaktů, trpí nedůvěrou k lidem, zejména k mužům, má strach být v místnosti sama s jiným člověkem. Tím je významně limitován sociální život poškozené. Ačkoliv i před událostí byla poškozená introvertní a nebyla příliš aktivní v navazování nových vztahů, nyní nedůvěřuje

ani lidem, které už zná. Znalci jednoznačně uzavřeli, že v důsledku jednání obžalovaného došlo k citelné změně v životě poškozené. Je třeba zdůraznit, že poškozená je v produktivním věku, ale v důsledku posttraumatické stresové poruchy je pro ni nepředstavitelné navázat partnerský vztah. Poškozenou pronásledují tzv. flashbacky, kdy znovuprožívá již prožité trauma a vrací se jí útržky děsivých vzpomínek na předmětnou událost, a to ve dne i ve snech. Zároveň se cítí odlišná od okolí, prožívá úzkosti. Jak uzavřeli znalci, v důsledku uvedených potíží není schopná sama provádět stejné činnosti jako dřív a došlo k podstatnému zhoršení kvality jejího života. Byla nucena vyhledat pomoc psychoterapeuta, kterou ale po několika sezeních ukončila, protože už si událost nechce připomínat. Soud posttraumatickou poruchu u poškozené hodnotí tak, že představuje citelnou újmu v obvyklém způsobu jejího života, a proto jednání obžalovaného posoudil tak, že jím byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví.

29. Z hlediska **zavinění** soud shledal, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný zjevně, jak vyplývá ze samotného popisu skutku, chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, tedy lidskou důstojnost v sexuální oblasti a právo svobodně rozhodovat o svém sexuálním životě, když se na poškozené vědomě dopustil popsaného jednání. Nelze přitom akceptovat námitky obhajoby, že by obžalovaný mohl jednat v negativním skutkovém omylu a domnívat se, že poškozená s jeho jednáním souhlasí, jak bylo podrobně rozebráno výše. Pokud jde o těžkou újmu na zdraví, již obžalovaný způsobil poškozené, shledal soud u obžalovaného zavinění ve vztahu k tomuto těžšímu následku ve formě vědomé nedbalosti (§ 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve spojení s § 17 písm. a) tr. zákoníku), neboť obžalovaný si přinejmenším musel být, a tedy i byl vědom, že takovým zásahem do sexuální integrity poškozené, kdy ji přepadl v noci v parku, použil proti ní fyzické násilí a verbální výhrůžky a celý útok trval téměř dvě hodiny, jí může způsobit velmi závažné psychické následky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 To 39/82 z 26. 1. 1983).
30. Stran ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného bylo znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie konstatováno, že v době páchaní trestného činu byly schopnosti rozpoznávací plně zachovány a schopnosti ovládací sníženy, a to až podstatnou měrou, avšak nebyly vymizelé. Obžalovaný tedy je za svůj čin trestně odpovědný. Vzhledem ke nížení schopnosti ovládací z důvodu sexuální odchylky obžalovaného, tedy duševní poruchy ve smyslu § 123 tr. zákoníku, by bylo možné uvažovat o zmenšené přičetnosti obžalovaného v době spáchání činu. I kdyby tomu tak bylo, nesnižovalo by to v daném případě závažnost spáchaného činu, jak bude rozvedeno níže v úvahách o uloženém trestu.
31. Soud uložil obžalovanému **souhrnný trest**, neboť předmětný trestný čin spáchal obžalovaný dříve, než byl Okresním soudem Plzeň – město vyhlášen odsuzující rozsudek za jiné jím spáchané trestné činy. Soud projednávaný skutek nekvalifikoval jako jeden z útoků pokračujícího zločinu znásilnění, za který byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189, ale jako trestný čin sbíhající se ve vícečinném souběhu s trestnými činy, pro které byl odsouzen výše uvedenými soudními rozhodnutími. Dle § 116 tr. zákoníku se za pokračování v trestném činu považuje takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.
32. V daném případě lze mít za splněnou podmínku podobného způsobu provedení, případně i blízké časové souvislosti, ne však podmínku souvislosti v předmětu útoku a jednotného záměru. Soud se plně ztotožňuje se závěry Nejvyššího soudu formulovanými v rozsudku sp. zn. 8 Tdo 1415/2013-176 z 16. 7. 2014, podle kterého je pro pokračování charakteristické, „*že pachatel napadá též předmět útoku; vzhledem k tomu, že je vyžadována jen souvislost v předmětu útoku, nemusí být předmět útoku zcela totožný. To je významné zvláště u majetkových deliktů, kdy závěru o pokračování není na*

překážku, je-li napaden majetek různých osob. Složitější je ale posuzování útoků na zdraví, život, svobodu či důstojnost osoby; zde je zpravidla vyžadováno, aby se jednalo o tutéž osobu. [...] Vždy je nutno hodnotit všechny okolnosti případu, aby bylo možno učinit závěr, zda mezi jednotlivými útoky jsou dány potřebné objektivní i subjektivní souvislosti či nikoliv a v závislosti na tom, zda jde o pokračování v trestném činu nebo o jeho opakování [...]“: V daném případě může souvislost předmětu útoku spočívat jediné v subjektivním dojmu obžalovaného, že poškozená je prostitutka. Taková spojitost je však příliš vágní, než aby mohla být považována za souvislost v předmětu útoku ve smyslu § 116, který by tak byl interpretován nepřiměřeně extenzivně. Pokud bychom přijali takový výklad, dalo by se dovodit, že téměř jakékoli skutky znásilnění spáchané v úzké časové souvislosti by představovaly pokračování v trestném činu. Téměř vždy by totiž bylo možné najít u obětí nějaký společný rys. Je přitom nutné podotknout, že zatímco u majetkových trestných činů je výše způsobené škody (která se v případě dílčích útoků pokračování v trestném činu sčítá) zpravidla okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby, v případě trestných činů proti zdraví, svobodě či důstojnosti člověka není zpravidla počet poškozených pro právní kvalifikaci určující. Souvislost v předmětu útoku u majetkových deliktů a trestného činu znásilnění proto nemůže být posuzována stejnou optikou. Jak vyplývá z výše zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu, o pokračování v trestném činu znásilnění by se *zpravidla* jednalo, pokud by poškozenou byla stále tatáž osoba. Lze tedy dovodit, že pokud by se mělo jednat o osoby různé, musela by souvislost mezi nimi být natolik specifická, aby odůvodňovala v konkrétním případě výjimečně posoudit jednotlivé skutky jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu. V projednávaném případě nelze dovodit žádnou souvislost mezi poškozenou Klárou C. a poškozenými v případě trestných činů spáchaných obžalovaným na území Plzně.

33. Soud dále nepovažuje za naplněný ani znak jednotného záměru obžalovaného. Jednotný záměr musí být dán již na počátku pokračování v trestném činu, tedy při prvním dílčím útoku, protože jediný trestný čin musí vyplývat z jediné vůle pachatele (Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 1290). Společný záměr je rozhodujícím znakem odlišující pokračování v trestném činu od opakování trestného činu a předpokládá, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jaké postupné realizování tohoto jediného záměru (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR publikované ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 3/1972). V projednávaném případě však společný záměr obžalovaného není dán. Nelze hovořit o tom, že by již při prvním útoku měl, byť v hrubých rysech, v plánu dosahovat sexuálního uspokojení znásilňováním žen, které náhodně potká na ulici. Naopak i se zřetelem k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, se jeví jako vysoce pravděpodobné, že se obžalovaný jednotlivých skutků dopouštěl impulzivně, kdy k tomu měl příležitost a kdy užití pervitinu podnítilo jeho agresivní chování.
34. Soud tedy postupoval dle ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku, které mimo jiné stanoví, že souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený dřívějším rozsudkem. **Při úvaze o druhu a výměře trestu** soud dále přihlížel k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti jeho nápravy (§ 38, § 39 odst. 1 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi.
35. Co se týče povahy a závažnosti trestného činu, je nutné na prvním místě konstatovat, že znásilnění patří mezi nejzávažnější trestné činy, kdy je zasaženo do chráněného zájmu v podobě lidské důstojnosti v sexuální oblasti, tedy do nejtímnější sféry osobnosti člověka. Trestným činem znásilnění je závažně zasaženo do fyzické i psychické integrity jedince. V projednávaném případě byla poškozená obžalovaným přepadena, když šla osamocena v noci parkem v jí neznámém městě a obžalovaný proti ní užil fyzického násilí i verbálních výhrůžek, které u ní vyvolaly odůvodněné obavy o její zdraví a život. Činem obžalovaného byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví v podobě posttraumatické stresové poruchy. Obžalovaný

spáchal čin v úmyslu přímém, přičemž jeho pohnutkou a záměrem bylo uspokojení jeho parafilní sexuální preference.

36. Závažnost činu a nebezpečnost obžalovaného pro společnost zvyšuje sériovost jednání obžalovaného, kdy dle rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189 spáchal čtyři dílčí útoky pokračujícího zločinu znásilnění, pět dílčích útoků pokračujícího přečinu vydírání, tři dílčí útoky pokračujícího přečinu ublížení na zdraví a jeden přečin krádeže. Jak již bylo uvedeno výše, bylo by možné uvažovat o posouzení činu jako spáchaného za zmenšené přičetnosti. Je nutné zdůraznit, že zmenšenou přičetnost nelze považovat za polehčující okolnost, protože nemusí nutně snižovat škodlivost činu nebo jeho závažnost (Púry, F. In: Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 537). Soud má za to, že v tomto případě by ani zmenšená přičetnost obžalovaného nesnižovala závažnost trestného činu a jeho nebezpečnost pro společnost. Jak uvedli znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, na jednání obžalovaného se významnou měrou podílelo užívání návykových látek, zejména pervitinu, který podporuje agresivní chování. Obžalovaný spáchal projednávaný skutek potom, co se již pod vlivem pervitinu dopustil dvou útoků pokračujícího zločinu znásilnění, jak je kvalifikoval Okresní soud Plzeň – město a Krajský soud v Plzni. Tato předchozí zkušenost však obžalovaného od dalšího užívání návykových látek nijak neodradila a obžalovaný pokračoval v páchání trestné činnosti, mimo jiné včetně projednávaného zvláště závažného zločinu znásilnění, jak vyplývá z výpovědi poškozené a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie zpracovaného na obžalovaného. Obžalovaný mohl a měl vědět, že jeho jednání, kdy dochází ke snížení jeho ovládacích schopností, je spolupodmíněno vlivem návykové látky, přesto si tento stav opakovaně přivodil. Jeho jednání svědčí o absenci jakéhokoli respektu k lidské důstojnosti v sexuální oblasti, konkrétně právu člověka svobodně se rozhodovat o pohlavním životě, jako zájmu chráněnému trestním zákonem. Není tedy na místě přistupovat k uložení mírnějšího trestu. Soud však vzal skutečnost, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou v podobě sexuální odchylky pod vlivem návykové látky v potaz a přistoupil k uložení ochranného léčení, jak bude rozebráno níže.
37. Jako k přitěžující okolnosti soud přihlédl k tomu, že skutek trval velice dlouhou dobu, a to téměř dvě hodiny, kdy obžalovaný poškozenou zcela ovládal. Pro poškozenou tedy představovalo jednání obžalovaného dlouhé trápení. Další přitěžující okolností je ve smyslu § 43 písm. n) skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Jako k okolnosti polehčující přihlédl naopak soud ke skutečnosti, že před spácháním projednávaného trestného činu a trestných činů, za které byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 3. 2019, č.j. 32 T 77/2018-1101 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 5. 2019, č.j. 9 To 128/2019-1189, nebyl obžalovaný nikdy trestán.
38. Obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal, žádným způsobem se nesnažil zmírnit ani odčinit jeho negativní následky pro poškozenou. Postoj obžalovaného k trestné činnosti nesvědčí pozitivně o možnostech jeho nápravy. Soud vzal v úvahu, že obžalovaný má dceru ve věku šesti let a projevuje zájem o styk s ní, avšak tato skutečnost není v daném případě dostatečná pro jakékoli snižování výměry trestu vzhledem k závažnosti spáchaného trestného činu a postoji obžalovaného k němu.
39. Z trestných činů spáchaných obžalovaným je nejpřísněji trestným zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c), za který zákon stanoví trest odnětí svobody v sazbě pět až dvanáct let. Soud tedy ukládal souhrnný trest podle tohoto ustanovení. Soud pečlivě zvážil všechny výše uvedené skutečnosti a dospěl k závěru, že přiměřený je trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby, tedy v trvání osmi let a šesti měsíců. Trest kratšího trvání by dle závěrů soudu nezajistil dostatečné výchovné působení na obžalovaného a neodpovídal by povaze a závažnosti spáchaných trestných činů.

40. Obžalovaný byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro výkon uloženého trestu **zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou**, neboť byla splněna podmínka, že se jedná o pachatele, kterému byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let. Soud přitom neshledal, že by působení na obžalovaného, aby vedl řádný život bylo lépe zaručeno v jiném typu věznice. S ohledem na závažnost trestného činu a osobu obžalovaného shledává soud zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou adekvátním.
41. Soud dále obžalovanému dle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku uložil **ochranné léčení sexuologické v ústavní formě** a podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku **ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě**. Dle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie spáchal obžalovaný zločin znásilnění proti poškozené Kláře C. za spolupůsobení vlivu návykové látky (pervitinu) a jeho sexuální odchylky (sadistické deviace). Ze závěrů znalců jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný trpí duševní poruchou v podobě těžké sexuální odchylky. Je schopen i normálního sexuálního styku se ženami, avšak v takovém případě zůstává deviantní složka jeho sexuální preference neuspokojena. Vliv návykových látek pak sehrál přinejmenším podpůrnou roli, kdy pervitin podněcuje agresivitu uživatelů. O tom, že byl obžalovaný v době spáchání trestného činu pod vlivem návykové látky, pervitinu, svědčí kromě závěrů znalců i výpověď poškozené, která byla i v tomto bodě konstantní. Obžalovaný sám uvedl, že dlouhodobě užívá návykové látky včetně pervitinu, ačkoliv popírá, že by pervitin užil v noci, kdy spáchal projednávaný skutek. Soud se zcela ztotožňuje se závěry znalců, že existuje vysoké nebezpečí, že obžalovaný bude trestnou činností opakovat, o čemž svědčí sériovost jeho jednání. Pobyt obžalovaného na svobodě je tedy nebezpečný a projednávaný trestný čin spáchal ve stavu vyvolaném duševním poruchou, čímž jsou splněny podmínky pro uložení ochranného léčení dle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Zároveň jsou splněny podmínky § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný zneužívá návykovou látku a trestný čin spáchal pod jejím vlivem. Soud přitom nemá za to, že by vzhledem k osobě obžalovaného nebylo možné účelu ochranného léčení dosáhnout, kdy i obžalovaný projevil u sociální pracovnice ve věznici zájem o zařazení do programu pro odvykání. Vzhledem k povaze duševní poruchy, léčebným možnostem toxikomanie, závažnosti trestné činnosti a nebezpečnosti obžalovaného uložil soud ochranné léčení v ústavní formě, aby byl splněn účel ochranného léčení.
42. Poškozená řádně uplatnila **nárok na náhradu nemajetkové újmy** ve výši 500 000 Kč. Soud poškozené přiznal na náhradě nemajetkové újmy částku 200 000 Kč a ve zbytku nároku poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené byla způsobena újma na jejích přirozených právech ve smyslu § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), kdy bylo zasaženo zejména do lidské důstojnosti, soukromí a zdraví poškozené jako složek osobnosti dle § 81 OZ. Ustanovení § 2956 OZ specifikuje, že škůdce má povinnost jako nemajetkovou újmu odčinit i způsobené duševní útrapy. Podle § 2951 OZ se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. V daném případě, kdy byla újmy poškozené způsobena takto závažným úmyslným trestným činem, není jiná forma přiměřeného zadostiučinění než finanční dostatečná. Vzhledem k tomu, že poškozené bylo mimo jiné ublíženo na zdraví, kdy se u ní rozvinula posttraumatická stresová porucha, je na místě aplikovat též ustanovení § 2958 OZ, podle kterého škůdce odčiní poškozenému újmu peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy a pokud poškozením zdraví vznikla překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Pokud nelze výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Poškozená má tedy právo na náhradu nemajetkové újmy za porušení jejích přirozených práv, včetně náhrady za nemajetkovou újmu za ublížení na zdraví.
43. Co se týče náhrady za ztížení společenského uplatnění z důvodu poškození zdraví, neměl soud dostatečné podklady k tomu, aby mohl tuto složku náhrady nemajetkové újmy poškozené

přiznat. Ačkoliv soud tento nárok poškozené považuje principiálně za opodstatněný, pro rozhodnutí o něm by soud musel mít jako důkaz k dispozici znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, jak doporučuje Metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví.

44. Bolestné jako další složka náhrady nemajetkové újmy způsobené poškozením zdraví je spjata s bolestí fyzickou, a tedy porušením tělesné integrity (Bezouška, P. In: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1706). U poškozené bylo prokázáno ublížení na zdraví v rovině integrity psychické, nikoliv fyzické. To neznamená, že by tato porucha zdraví byla méně závažná a že by za ni snad nepříslušela finanční kompenzace. Rozdíl je však v tom, že psychická bolest však bývá zahrnována pod pojem duševních útrap (Bezouška, P. In: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1707). Soud tedy náhradu nemajetkové újmy poškozené přiznal jako přiměřené zadostiučinění za *způsobené duševní útrapy* s tím, že náhrada za ostatní složky nemajetkové újmy může být případně poskytnuta v občanskoprávním řízení na základě doplnění dokazování.
45. V rámci úvah o přiměřené výši náhrady je v první řadě nutné konstatovat, že znásilnění je vždy traumatizujícím a závažným zásahem do lidské integrity člověka, které s sebou nese závažné důsledky pro psychiku a další život poškozené osoby (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 46/2013 z 19. 6. 2013). Jedná se o hrubý zásah do intimní a velice citlivé sféry člověka, kterým je ponížena lidská důstojnost poškozené osoby, která se následně často potýká mimo jiné s pocity méněcennosti a studu. Psychické útrapy poškozené byly v projednávaném případě prohloubeny dobou trvání útoku, kdy obžalovaný poškozenou držel na místě činu dvě hodiny, zcela si ji podrobil, opakovaně ji nutil, aby ho sexuálně ukájela a pokusil se i o nechráněnou vaginální soulož. Zároveň použil vůči poškozené výhrůzek zbitím a fyzického násilí, které, ač nedosahovalo brutální intenzity, bylo způsobilé u poškozené vyvolat důvodnou obavu o její život a zdraví. Poškozená obžalovaného vnímala jako nebezpečnou osobu pod vlivem drog, schopnou jí způsobit závažnou újmu. Zároveň je třeba zohlednit, že strach poškozené byl posílen dalšími okolnostmi činu, tedy tím, že k útoku došlo ze strany neznámé osoby v noci na jí neznámém místě, odkud nevěděla, jak se nejrychleji dostat do bezpečí. Je tedy důvodné uzavřít, že poškozená prožívala intenzivní strach o život a zdraví, a to po dlouhou dobu dvou hodin. Psychická újma poškozené byla dále prohloubena i následným trestním řízením, které, ač nedošlo k pochybení orgánů činných v trestním řízení, s sebou nutně neslo další zátěž pro poškozenou. Jak je patrné ze spisu, poškozená musela mimo jiné opakovaně o skutku vypovídat včetně popisu sexuálních praktik, ke kterým byla donucena, podrobila se gynekologické zdravotní prohlídce, kde musela hovořit i o své sexuální minulosti (čl. 88) a musela odevzdat policejnímu orgánu své spodní prádlo (čl. 75). To vše jsou velice nepříjemné, do určité míry ponižující, zážitky, které poškozená musela v důsledku jednání obžalovaného prožít. Na základě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie bylo prokázáno, že poškozená trpí v příčinné souvislosti s trestným činem spáchaným obžalovaným posttraumatickou stresovou poruchou. Vzpomínky na traumatizující zážitky se poškozené vrací ve formě flashbacků ve dne i v noci ve snech. Trpí strachem ze tmy, který jí limituje v jejích aktivitách, zhoršila se její nedůvěra vůči lidem a poškozená není schopna ani uvažovat o partnerském vztahu z důvodu strachu z mužů. Se závěry znaleckého posudku koresponduje i tvrzení poškozené, že prožívá pocity studu, viny, smutku a úzkosti (dopis poškozené na čl. 156). Toto poškozené zamezuje ve štěstěném životě.
46. Zdraví, důstojnost a soukromí člověka stojí v centru hodnotového žebříčku, ke kterému se právní řád České republiky hlásí, o čemž svědčí i jejich zařazení mezi první články Listiny základních práv a svobod. Významu těchto hodnot musí odpovídat i míra poskytované ochrany, a to včetně odškodnění při zásahu do těchto práv člověka. Je zřejmé, že rozsah nemajetkové újmy se jen obtížně zjišťuje a vyčísluje a finanční kompenzací není možné

dosáhnout plné nápravy v podobě návratu do původního stavu. Náhradu bylo nutné stanovit s ohledem na zásady slušnosti ve smyslu § 2958 OZ za zvážení okolností případu. Soud tedy s ohledem na shora uvedené úvahy, zejména na intenzitu zásahu do osobnosti poškozené, který je potvrzen znaleckým posudkem, shledal, že částka 200 000 Kč představuje minimální odpovídající náhradu duševních útrap prožitéch poškozenou. Zároveň se nejedná o výši, kterou by mohlo být považována za nepřiměřeně tvrdou pro obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Lukáš Slavík, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Michala Synková